

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 5.

Ljubljana, 1. maja 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

7. Jutro prvega sv. obhajila.

O zlati dan, najlepši dan življenja,
iz duše dna pozdravljen tisočkrat!
Ti srečni cilj si vsega hrepenenja,
ti zame si nebeško lep, bogat.

O, danes, danes Jezus me poseti,
živ tabernakelj moje bo srce,
Bog bo pri meni kot v monštranci sveti,
in čudom zrlo bo nebo na me.

Pozdravljeno, ti solnce žarnokrasno!
O, stopi više, više na obok,
globoko mi poglej v očesce jasno,
saj danes sem najsrečnejši otrok.

Poglej še globlje v dušo snežnabelo,
v lepoti krstni danes mi žari;
poslušaj spev, ki poje ga veselo,
ko po trenutku srečnem koprni.

Ko bo prišel preljubi Jezus k meni,
izlij pred njega žarkov milijon;
v zlato najdražje takrat me odeni,
saj tabernakelj bom njegov in tron.

Pozdravljeni, vi pevčki lahnokrili!
Najlepši spev vzemite iz srca,
da boste pred oltarjem ga izlili,
ko prejmem jaz neskončnega Boga.

Pozdravljen, šopek majniškega cvetja!
Na srcu svojem nesem te s seboj,
da priča boš veselega zavzetja
takrat, ko pride k meni Jezus moj.

Pozdravljena, ti obhajilna sveča!
Zelenje sveže danes te krasi.
Tam, kjer me čaka Jezus, moja sreča,
v ljubezni boš plamtela z mano ti.

Nagnite zdaj nebesa se visoka,
pošljite angelov nizdol za me,
da spremijo presrečnega otroka,
ki prvič k obhajilni mizi gre.

In ti, Marija, moja sladka Mati,
pripravi dušo, da bo lep oltar;
ti prosí, da bo v milosti bogati
ostal pri meni Jezus moj vsekdar!

M. Elizabeta.

Dobri ljudje.

13. Velikodušnost.

Francosko mesto Pariz je bilo za časa francosko-pruske vojske l. 1870.—1871. v veliki zadregi. Zlasti je bilo preprosto ljudstvo v obleganem mestu v silnih stiskah. Ob času nesreče pa se še zlasti pokaže, kdo ima plemenito srce. Posebno se je odlikoval župnik v predmestju Passy; njegovi darovi so mnoge rešili smrti. Ko je pa v tej skrajni bedi začela divjati še strahovita vstaja, takozvana komuna, je bil celo ta angelsko dobri mož v smrtni nevarnosti. Neka stara ženica, ki je mnogokrat prejemala miloščino iz rok dobrega gospoda, je nehvaležno ščuvala ljudstvo proti njemu in kričala, da je treba župnišče zažgati, župnika pa obesiti.

K sreči pa niso bili vsi župljani te misli, in gospod župnik je ostal živ in zdrav. Ko je nastal mir, je dobri župnik nadaljeval svoje delo krščanske ljubezni. Stara beračica pa je bila tako predrzna, da je zopet prišla v župnišče trkat na njegova vrata. Dasi jo je blagi mašnik takoj spoznal, ji je vendar podaril lep dar, pa smehljaje pristavil besede: „Glejte no, ko bi bili dali vi mojo hišo zažgati in mene obesiti, pa bi vam ne bil mogel nič več dati!“

Oh, kako velikodušni znajo biti dobri ljudje!

Ave Maria.

14. Miloščina ubožnih ljudi.

V neki vaški šoli je razlagal gospod katehet nauk o krščanski dobroti in miloščini. Neki učenček, ki ga je prav pazljivo poslušal, žalostno povesti glavico in začne natihem godrnjati: „Oh, miloščina! to je že lepo, toda le za bogatine!“

Mašnik razume malega godrnjača in ga takoj nagovori: „Kaj ne, ti poznaš tamle dol pod klancem Ivanka, ženo cestarjevo.“

„Da, gospod župnik; saj še od tukajle vidim njeno hišico, njene tri otročiče, ki so še ubožnejši, kot sem jaz, in njo, mater, ki sedi skoro vsak dan pred vratmi in prede ali krpa.“

„Dobro, prijateljček moj, le poslušaj nekaj dobrih del krščanskega usmiljenja, ki jih je izvršila uboga Ivanka le samo včeraj zjutraj:

Ob zgodnji zori odpre vrata in zagleda staro sosedo, ki je sopihala gori po klancu vsa sključena pod težo kruha, ki ga je nesla v hrib. „Soseda,“ jo preprosto nagovori Ivana, „ali mi dovolite, da vas spremim gor po tejle brzini? Moji malički še spe, mož je že šel z doma, in meni tako zelo ugaja dobri jutranji zrak.“ In že se približa, vzame jerbas in se živahno dalje pogovarja. Ko pride do vrha, se poslovi: „Z Bogom, soseda, in hvala za vaše prijetno spremstvo.“ Vsa srečna hiti nazaj po klancu. In njen dobri angel se je veselil.

In blizu svoje kočje že sreča drugo sosedo, ki je imela na ponudbo dnevni zaslužek, še nekaj nad 1 krono pa dvakratno hrano. Toda kaj naj počne s svojim malim Peterčkom? — „Kar meni ga dajte, to nedolžno stvarco,“ se ponudi Ivana; „nič mi ne bode v nadlego, in kako ga bodo veseli moji otročiči pri nas!“ In objame Peterčka, ga privede v sobico in začne oblačiti vzbujeno otročad. In njen dobri angel se je veselil.

Ko so otroci odmolili in odzajtrkovali, je vse lepo pospravila, očedila in uredila. Kar se ji dozdi, da je nastal na koncu ulice neki prepir. Tkalec Florjan in njegova žena sta se nekaj sporekla in sta bila precéj glasna. Pa stopi k njima Ivana in izpregovori nekaj onih pomirovalnih in lepih besedi, ki jih ima dobra in bogoljubna ženska vedno na razpolago. Oblaki prepira so se hitro razpršili, obema stisne roko in se povrne k svojim otrokom. In njen dobri angel je bil vesel.

Pride mimo pismonoša, ji vošči dobro jutro in kaže pismo, ki ga je pisal sin vojak staremu Krištofu, ki je stanoval nekaj hiš dalje. „Kaj ne, mama Ivana, da pridete in mi preberete pismo,“ jo nagovori pi-

smonoša. „O, zakaj pa ne“, je takoj pripravljena, „in tudi odgovor mu bom napisala.“ Ko je preprosto in vljudno postregla dobremu starcu, se je vesela vrnila domov. Potem pa je urno in skrbno nadaljevala svoja gospodinjska opravila ter še posebno pazila na otročiče, ki so se igrali poleg nje. Le tuptam je stopila na prag, da je dala košček kruha in še pristavila tolažilno besedo revčku, ki je šel mimo. In njen dobri angel je bil vesel.

Ko je prišel opoldne njen mož domov, je bil vesel tudi on, ker je našel vse v najlepšem redu, in veselila se je vsa — sicer ubožna, a srečna družinica.“

„No, otroci, kaj mislite o tem dopoldnevu dobre matere Ivane?“ je pristavil gospod župnik svojim učencem, ki so ga poslušali z odprtimi očmi. In potlej jim je razlagal in našteval, kako tudi oni lahko opravljajo dobra dela ter v slavo božjo in bližnjiku v korist rabijo svoje oči, ušesa, dar govorjenja, roke in noge ter svoje dobro srce!

Po „Paillettes d'or“.

15. Sv. Martin.

Veliko dobrega in slavnega je izvršil sv. Martin v svojih mladih letih in pozneje kot škof. Toda nobena reč ni ostala v tako trajnem in nepozabnem spominu kot dobrotljivost njegovega svetega srca.

Ko je bil sv. Martin še mlad vojak v rimski legiji, je blizu Amiena v hudem mrazu srečal moža, ki je mimoideče zastonj prosil miloščine, in zdaj tudi proti njemu proseč molil roke. Mladi junak ni imel drugega kot svoje orožje in vojaško obleko. Ustavi se in ginjenega srca premišlja, kako bi mogel pomagati ubogemu trpinu. Slednjič se odloči, zamahne z mečem in prepara po sredi svoj plašč, da polovico beraču, z drugo polovico pa pokriva sebe, kakor ve in zna. Seveda se drugi norčujejo; toda naslednjo noč se mu prikaže sam Gospod Jezus Kristus odet s polovico onega plašča, ki ga je bil sv. Martin podaril beraču, in mu reče: „Martin, katehumen, me je ogrnil s tem plaščem.“ Martin se je dal krstiti in je postal velik

svetnik, slaven škof, in čudodelnik francoske dežele. Koliko je storil za posvečenje svojih ovčic, priča še posebno to, da ga je za pogrebom spremljalo dvatisoč menihov.

Vstajenje.

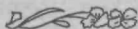
Skozi okno mi je prinesel vetrič prijeten vonj o pomladi, o prebujenju, o novem vstajenju. In neka prijetna sila me je izvabila v božjo naravo. Videl sem deco na trati. Trgala je cvetje, tekala in rajala vse bolj veselo kot kdaj poprej. Glej jih — sem si mislil — čutijo vstajenje.

In šel sem ob seči, mimo leskovega grma. Vetrič je dahnil in dolge mačice so raztresale droben prah kot dim kadila, menda vstajenju na čast.

V grmu je pel ptiček tako ljubko, dà, tako od srca, da ga nití moja stopinja ni zmotila; saj pel je vstajenju — in kdo bi se dal motiti? — In zapel je zvon pri podružnici vse bolj svečano, vse bolj vzvišeno in ubrano; saj je zapel v spomin vstajenja, novega življenja. In takrat je tudi moja duša začutila vstajenje. Tudi njo je nanovo obsijalo solnce veselja in bliščečih upov, da bi bil zavrnil in zamahnil s klobukom po vonjivem vzduhu in veselo zaklical: Aleluja!

Solnce je tonilo na zapadu. Težko se je ločilo od tako lepega dne. Težko je utonilo za gore, ker baš takrat se je razvila dolga procesija, z rdečimi banderi in z pozlačenimi križi iz vasi. Težkih korakov so možje stopali, a vendar so imeli lahko srce, ker čutili so vstajenje. In sam Bog je šel z njimi, On, ki jim je prinesel odrešenje in zagotovil vstajenje., in zato je donelo tako čisto: Aleluja, aleluja!

Možek — Mokriški.

Pred Tolažnico žalostnih.

Spet je prišel majnik, Marijin mesec. Razcvetele so se po hostah bele šmarnice. Prišla je deca, nedolžna, vesela deca, natrgala si je rož, zvila jih je v vence in okrasila domači oltarček v kotu, ali pa kapelico lurške Gospe sredi vasi.

Prišel je majnik, Marijin mesec, tudi v malo leseno kočo pod goro, potrkal je na okence in pozdravil sivo velo mamico. In starki se je zdelo, da jo vprašuje maj: „No, majka, ali si še vedno tako zapuščena, še vedno tako sama? Ali še sedaj ni sina iz tujine, sina, po katerem toliko hrepeniš? Saj sem se že sedemkrat vrnil, in vselej sem te našel tako zapuščeno. Ali še sedaj ni sina iz tujine?“

Tako se je zdelo starki, in solza se je zablestela v očeh, počasi polzela po velem zgubanem licu in pala na belo javorovo mizo. Ah, solza — biser materske ljubezni!

Vzela je starka iz omare steklenico z oljem, zapustila kočo in poromala do kapelice v gozdu. Zapuščena je ta kapelica.

Samo če gre kmetič v gozd, se prekriza in pomoli očenaš, da bi ga Bog obvaroval nesreče v gori. Sicer je pa ne obiskuje drugi kakor naša mamica, stara Marta.

In kaj je ne bi, saj je to edina njena tolažba. Saj je sama, zapuščena. Mož ji je umrl že zdavnaj, umrla ji je že zdavnaj hčerka Angelica, in sin ji je še ostal, sin Janez, a ta je šel daleč v tujino, v Ameriko, in je tam, sama ne ve, kje.

Zato hodi starka k beli kapelici v gozdu, tam zaljša mali oltarček Tolažnice žalostnih, tam moli za pokoj svojih rajnih, moli za vrnitev sinovo. Včasih sede na kamen in govori polglasno sama s seboj. Ljudstvo pravi: „Sirota, od žalosti se ji je zmešalo.“ Včasih pride mimo deca, ki je šla v gozd po jagode ali maline, in Marta ji pripoveduje lepe pravljice o palčkih, o kralju Matjažu, zraven pa svari otroke, naj ubogajo svoje starše in jih ne žalijo. Če je toplo in solnce, jo

lahko dobiš pri kapelici. Tako se je napotila tudi danes, — posebno še, ker je prvi majnik, — h kapelici. Nalila je olja v svetilko, jo prižgala, natrgala gozdnih rož

„S cveticami te venčamo . . .“

in ozaljšala oltarček, pokleknila in molila goreče, da bi se ji vrnil ljubi sin, ki živi v daljni tujini, morda izgubljen v zmotah in grehih.

Trepetal je drobni rdeči plamenček, zdaj je gorel spet mirno, zdaj je zopet vzplapolal kvišku in se zopet umiril. Taka je bila tudi molitev starke. Zdaj je trepetala v strahu, da morda ne bo uslišana, da morda ni vredna, da bi bila uslišana; zdaj je bila zopet njena molitev vdana prošnja; zdaj zopet je vzplamtela v veliki nadi in v trdnem zaupanju. Odmolila je starka rožni venec. Nekak svet mir ji je napolnil prsi, neka tiha zadovoljnost se ji je razlila čez srce, sveto in trdno zaupanje v lurško Gospo jo je potolažilo tako sladko in mehko. Sedla je na kamen. Pred njo so prišli spomini, kakor bi se bilo vse njeno življenje snovalo prav šele včeraj. Lepo zadovoljno je bilo življenje v koči pod goro, a prišla je nesreča k hiši, prišla je bolezen, umrl je oče, par mesecev nato je umrla pa še hčerka. Ostal ji je še sin, o katerem je mislila, da ji bo podpora v starosti. A komaj je minulo leto po očetovi smrti, in že je prišel k materi: „Mati jaz grem.“

„Kam greš, Janez, dete moje?“ ga je vprašala. „Mati, svet je velik; v Ameriko grem. Bom si kaj prislužil tam; saj se kmalu vrnem, in živeli bomo lepo in zadovoljno, in lep večer svojega življenja boste imeli. Čez tri tedne greva z Živčevim Jožetom, mati.“

„Ne hodi, dete moje! Tudi tukaj se lahko prisluži, kdor je priden. Marljiv človek nikdar ne strada. Kaj naj počnem jaz, če izgubim še tebe. Ne hodi, Janez, v tujino! V tujini so nevarna pota, lahko pogubiš svojo dušo in še telo; a duša, Janez, je več vredna kot življenje,“ je prosila mati sina.

A sin ni slušal materinih besedi, in šel je. Parkrat je še pisal, nato pa je morda pozabil na drago mamico, pozabil na tiho kočjo pod goro; morda je pa zabredel med slabo tovarišijo; morda pa se mu je godilo slabo in ni hotel pisati materi, da ne bi žalil njenega ljubečega srca? Sedmo leto je že, kar živi v tujini, sedem dolgih let je že, kar živi mamica doma sama in zapuščena.

Tako je mislila starka, in mislila bi bila še dalje, da je ni zbudil iz teh sanj in spominov močan glas: „Žena, čujete?“

Pred njo je stal mlad gosposki človek, kakih petindvajset do trideset let star, v levici je držal kovčeg, v desnici pa debelo palico.

Zdrznila se je starka iz svojih misli:

„Kaj bi radi?“

„Ali morda veste, če tukaj v koči pod goro, kakih dvesto korakov od tod, še živi gospodinja, po domače Lipovčanova Marta.“

Starka je napela svoje stare oči, da bi natančneje videla, kdo vprašuje po nji.

„Še je živa, še; a je sirota sama in zapuščena. Kaj pa je?“ vpraša v strahu, češ morda ima tujec zanjo žalostno poročilo o sinu.

„Ona je moja mati. Jaz sem prišel iz Amerike.“

„Jaz sem Marta. O moj Janez, ali si vendar prišel?“ In objela je sina po dolgih letih.

„Ne hudujte se nad mano, mati! Dolgo me ni bilo. Postarali ste se in osiveli ste. Vem, da sem teh gub in sivih las jaz kriv. Prišel sem, mati, nisem mogel več zdržati v tujini, in prišel sem, da vidim, če še živite, in da boste imeli lep večer svojega življenja.“

Tako je govoril sin, a mati ni mogla govoriti; vse je bilo odpuščeno, in starka je samo jokala od radosti in veselja.

Lepo življenje se je zopet pričelo pri Lipovčenovih. Sin je prišel bogat iz tujine, sezidal je novo, lepo belo hišo, in lep večer svojega življenja je imela stara Marta.

Vsa srečna in s srcem, polnim zahvale do lurške Gospe, je hodila h kapelici. In ko se je poslavljajl maj, se ji je zdelo, da ji govori: „No, majka, že sedemkrat sem se poslavljajl od tebe, a vselej sem te pustil žalostno in zapuščeno. Letos pa te zapuščam srečno in veselo kot še nikdar, ker vrnil se je sin, po katerem si toliko hrepenela . . .“

Bogumil Gorenjko.

Lojzek pa ne bo tožljivec.

Spisal Julij Slapšák.

I.

Tako-le govoričijo opravljivi jeziki, da so ženske malo sitne in hude takrat, kadar kruh pečejo. Pa tudi to zatrjujejo, da ni modro in varno prikazati se ob peki v kuhinjo. Ob takih prilikah da rade započejo burklje in zapljuskajo mastne, umazane pomije v škafu. Pa to le tako govoré, res pa menda ne bo, kali. No, pa saj o dobri Lojzkovi materi se ne more kaj takega trditi. Nasprotno: Lojzkova mati so bili ravno ob peki še posebno prijazni in dobre volje. Bržčas jih je veselilo to, ker so umeli speči tako dober in okusen kruh. Saj so vaščanje, kadar so dobili prav všečen in v resnici dober kruh pod zob, vzklikali: „Oho, tak kruh pa pečejo samo Lojzkova mati!“ Ali pa je udobrovoljila mater ob taki peki, da so bili tako dobre, da, židane volje, misel, koliko vaških otrok in revčkov bo zopet veselih, ko jim spečejo in porazdele mednje dobrih in okusnih hlebčkov kar veliko število.

Ampak Lojzek Lojzek, ki je bil tako majhen, da je šele komaj mogel hoditi, o, ta pa je bil siten in hud, kadar so mati pekli. Kajpak, po rokah ga mati ob takih časih niso mogli nositi. Je pa sitnaril in sitnaril in se drl na vse pretege, da je bilo res že preveč. Pa mati, ki so bili mehkega srca in niso mogli gledati Lojzkovih solz, ne poslušati njegovega jokavega vpitja in vzdihovanja, so vselej ukazali starejšima bratcema, naj odvedeta Lojzka vun na travo in ga zamotita, kakor vesta in znata. Bratca sta rada izpolnila materino voljo; Lojzek je tam v travi ob dišečih cvetkah in pisanih metuljčkih res vselej utihnil in se zamotil.

Tudi ob zadnji peki je bilo tako. Mati so bili prijazni in dobre volje; Lojzek pa, ki se je najrajši tiščal v materinem naročju in se pestoval, se je začel že zopet cmeriti in usajati. Kmalu se je kisal in sitnaril na vso moč, in ni bilo ne konca ne kraja nje-

govih solz. So pa rekli tedaj mama, ki so imeli s peko polne roke dela in niso mogli torej še po rokah nositi solzavega Lojzka, tako so rekli starejšima bratcema: „Feljita mi ga kam vun Lojzka in ga zamotita in se igradjkajta z njim, z Lojzkom.“

„Mama, prav rada popeljeva Lojzka kam vun, prav z veseljem se poigradjkava z njim in prav lepo ga bova zamotila; samo eno reč dovolite,“ je prosil starejši bratec.

„No, kaj pa?“ so vprašali mati.

„Kaj? — Samo to dovolite, mama, samo to, da smeva vzeti z bratcem tisti zabojček tam v veži; veste, tisti zabojček tam v veži, da si narediva voziček iz njega; v vozičku pa popeljeva Lojzka daleč, daleč. No, Vi boste pa nemoteno potem lahko pekli doma.“

Res, da bi se bil še rabil tisti zabojček; toda sinka sta jih vedno rada ubogala. Kaj so hoteli? — So jima pa izpolnili željo, češ: „I, če ne bosta razbila zabojčka, ga pa vzemita; in če bosta pazila lepo na Lojzka, ga pa odpeljita dol po potu, pa dalje ne ko na travnik, kvečjemu do gozda — sta razumela?“

Bratca sta prikimala in veselo zavrnila. Pa sta šla, vzela iz veže zabojček, udela v žrebljevo luknjico v sprednji stranici vrvico, in voziček je bil gotov. Eden bratcev je slekel suknjič, ga zravnal in položil v zabojček, nanj pa posadil Lojzka. Potem sta naravnala in nategnila oba konca vrvice ter potegnili. Zabojček je zacvilil in zahreščal na peščenem potu ter se pomikal dalje. Vožnja je bila težavna, ker ni imel voziček koles, a šlo je le. „Djô-djô! Bištahor! Tihovt!“ je poganjal Lojzek veselo; vozil se je silno rad; na jok je kar precej pozabil, kakor hitro je zavladal v vozičku . . .

II.

Potem so se pa vozili in vozili.

Menda je pa že močno odskakovalo, kar Lojzku ni moglo biti dovolj všeč. Ko se je že precej naužil dobrot nerodne vožnje, je začel vpiti: „Čajta no, čajta no!“

Bratca sta obstala in vprašala: „Kaj pa je, Lojzek, kaj?“ In mali Lojzek je odgovoril v skrbeh, rekoč: „Žmelaj hopšasa voziček. Bo pok! Čajta no, ješt ven.“

„Oh, nič ne bo pok! Kar notri bodi in se lepo peljčkaj naprej. Nič ne maraj, te bova pa na travo zapeljčkala,“ sta govorila bratca ljubeznivo, da bi Lojzka potolažila. In sta ga res utolažila.

Zapeljala sta tedaj Lojzka na travo. Tam pa ni cvilil in hreščal voziček, kakor po peščeni poti. Toda zatikal se je rad s prvim koncem v travnate šope, tako da se je zapoletel in odskočil zdaj na levo, zdaj na desno stran. Kajpak, Lojzka je to vznemirjalo; začel je iznova vpiti, da gre rajši dol, ker voziček „žmelaj lompompom dela pa hopšasa!“ Ali bratca sta mu znala tako lepo prigovarjati, da je Lojzek, ki se je silno rad vozil, le rajši potrpel in še ostal na vozičku.

Prišla sta bratca z vozičkom in Lojzkom na travnik. Tam zadaj se je razprostiral gozd. Drobni ptički so tako lepo žvrgoleli na vejicah. Ob robu se je pa vil potoček in žuborel kaj prijetno in blagoglasno.

Na travniku je bila vožnja nekoliko boljša, ker je bila trava pokošena in ni bilo nič brega, ampak sama ravnina.

Zdaj je bil Lojzek vesel. Kaj lepo se je bilo voziti po ravnem travniku. Voziček ni skoro nič več delal „rompompom in hopsasa“, kakor prej, ko je šlo maličku že na jok, in je bilo treba dosti premagovanja in samozatajevanja, da se ni začel kisati na ves glas. „Hi-hovt! Bištahor!“ je začel zdaj iznova poganjati srečni Lojzek.

Bratca sta poskočila in zdirjala v lahnem diru po mehkem travniku. Malo je že pretresalo Lojzka, a se je hrabro držal in poganjal: „Djô-djô! Bištahor! Tihovt!“ Pogledala sta bratca zdajpazdaj nazaj, toda opazila le nista, da so se jele deske že prej ločevati druga od druge, da zaboječek že močno zija, da se utegne voziček razčehneti, podreti, zbiti. Seve, obračala sta pogled le na Lojzka, če je še miren in vesel; na zaboječek pa nista utegnili misliti; treba je bilo skakati in noreti po lepem, ravnem travniku.

Zdaj je pa že prehudo začelo pretresati Lojzka v vozičku. E, bratca sta se izpozabila in le prenorčavo dirjala naprej in naprej. Nič ni več poganjal Lojzek, temveč tiščal je zopet dol iz vozička in vpil: „Čajta no, čajta no, ješt dol. Vožiček hopšaša, lomppom! Bó pok! Ješt vn, čajta no!“

Tako je vpil Lojzek in tiščal dol. Toda bratca ga nista slušala; še ozrla se nista več nazaj, kaj še, da bi se bila ustavila ter pomirila in potolažila Lojzka. Kar naprej sta letela kakor dva norčka. O, pošteno je odskakoval voziček, pošteno ga je metalo na vse strani. Lojzek je pa vokal in vpil, naj počakata, da gre iz vozička: a bratca, ta paglavca vihrava, ga niti slišala nista več, tako norčavo sta dirjala. V strahu in trepetu je pričakoval Lojzek nekaj groznega, saj zdajzdaj bo — pok in romppom!

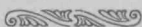
Bratca se tedaj zaženeta proti gozdu, divje in brez pameti. Pa dolgo nista dirjala. Kar naenkrat se prekucneta oba na glavo; toliko, da nista trčila skupaj. Vrvica je zletela kvišku, onedva se pa zlekneti in obležita na zemlji . . .

Lojzek je zatulil tako strašno in grozno, kakor da so vsi strahovi prišli nadenj in ga jemali in devali v malho . . .

Kaj pa se je pravzaprav zgodilo?

I, kaj drugega. Pok! je reklo in „hopšaša in lomppom!“ kakor je bil Lojzek prerokoval . . .

(Konec prih.)

Ob zibeli.

Spavaj mirno,
angel mali,
otrok zali,
moja nada! . . .
Srce verno
zate bije,

zolza lije
iz očesa.
Naj nebesa
tihe sreče
ti dadó!
Naj livada

bo življenje
tvoje celo,
polna cvetja
in radosti,
brez bridkosti
in trpljenja.

Gnjevoš.

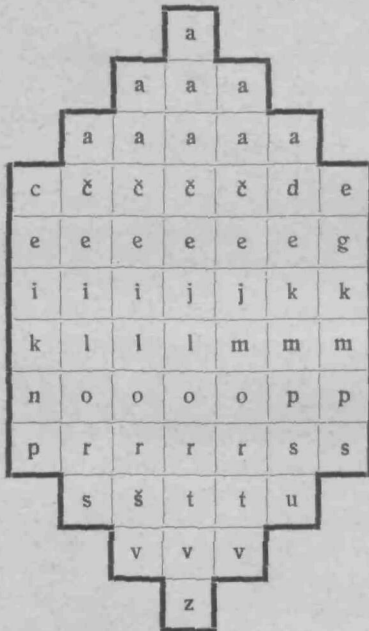
Kratkočasnici.

Velika tolažba. Zakaj bi slabo živeli, saj nič nimamo; toliko si bomo pa že prihranili, da bomo na starost lahko bosih hodili.

Meščan: „Kolikrat zakoljete prešiča pri vas?“ —
Kmet: „Samo enkrat!“ *Internus.*

Naloga.

(Priobčila I. Š.)

Ako razvrstite vse označene črke v pravem redu, vam povedo v sredi odzgoraj navzdol pozdrav Mariji. Posameznim vrstam pa je tale pomen:

1. soglasnik;
2. žensko ime;
3. žuželka;
4. stanovalec ob Savi;
5. del ribjega telesa;
6. pomožni človek;
7. zgodi se z vsem, kar nima obstanka;
8. raste na iglastem drevju;
9. častivreden mož;
10. žensko oblačilo;
11. del voza;
12. samoglasnik.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Katera palica je najbolj svetlo okovana?

Rešitev in imena rešilcev v prilogi številki.